

סוף זמן קרי"ש

עש"ק צו
9:11

עש"ק צו 9:05

מאן דלא קרי קרי"ש בעונתיה
בגדי הוא כל ההוא יומא
(מדרש בבא מציעא)

ב"ה

מלמעיינות התאחדותנו

י"ף ע"י: התאחדות אברכים דקהל ימב לב דסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

שיעור השבוע

הבורר יסודי התורה

פרשת צו

מס' שבועות מה: עד מו:

פרשת שמיני

מס' שבועות מה: עד מח:

תנ"א (או מן לשון) רב"י נהוראי
(או רא אבא לטבתקום אין ארבעת חז"ש)
מרב"י רבנו שליט"א בסיום מס' קידושין

ט' ניסן תשס"ט

צו-שבה"ג

שנה י"א גליון כ"ג (ת"ס)

אין בעולם דבר רשות

והרים את הרשן וגו'. דשן, הוא דבר של מה בכך. ושמו אצל המובח, כי אשר יבוא דבר הרשות לידו, יאמר מה בכך כי מבטל מתורה ותפילה, כידוע ממאמרו של מוהרמ"מ זצוק"ל מרימאנוב, שאמר שאין בעולם רשות, רק או מצוה או עבירה, וכפירוש הבעש"ט ז"ל עה"פ (תהלים לב, ב) אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עון, היינו אשרי לאדם אשר הוא לו לעון, באם עברה עליו רגע ולא חשב בה' ובתורתו.

בארית המים

אזהרה על הגאות

ביותר צריך לזרו במקום שיש חסרון כ"ס. לכאורה קשה מאי שנא דפרט על זה וזרח יותר מכל צו דכתבה התורה. ונראה דכבר מבואר במפרשים ובחכמי אמת, דהתורה הזהירה לנו באמירת זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה, רמז לנו התורה שלא יתגאה, ואם יתגאה, על מוקדה, ראוי לישרף. ונדע דברי רבותינו ז"ל (קידושין מט:) סמך לגסות הרוח עניות, לכן אמר רבי שמעון ביותר צריך לזרו שלא יתגאה, דאם יתגאה יבא לעניות, וזהו חסרון כ"ס.

ספ"ק נבחר

טהרת הלב

מדרש פליאה שאלו תלמידיו את ר"י בן קסמא אימת בן דוד בא, השיב להם זאת תורת העולה. דהנה ידוע שהי' מקובל לק"ו ולהי"ה הישימי איש מפי איש עד אלי' בפ"י הגמרא (סנהדרין צ"ז ע"א), אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס שהכוונה תכלה הפרטיות מכיס הלב שלא יכון בשביל הפרטיות, רק בשביל הכלל ישראל ולבחינה כזה צריך להיות בלב אמת ונכון שלא יכון רק בשביל הכלל. עכ"פ לזכות לזה שיהי' טהרת הלב בשלימות שלא יכון כלל בשביל הפרטיות רק בשביל הכלליות, זה קשה מאד אבל כשהי' כן היו זוכין להגאולה, וזה השיב ר"י בן קסמא על שאלת תלמידיו אימת בן דוד בא, אמר להם זאת תורת העולה שבוה מונח תיקון הלב שהעולה מכפר על הרעור הלב, ואם יביטו בוה יראו איך שיהי' בבחינת הגאולה.

דברי יואל

כפרה על גסות הרוח

זאת תורת העולה הוא העולה על מוקדה. כתב הכלי יקר בפרשתו על דרשת חז"ל (ויק"ר פ"ז ס"ו) כל המתגאה נידון באש, שנאמר היא העולה על מוקדה, שאין כוונתם להוציא מקרא זה מדי פשוטו, אלא שדעת מדרש זה שהעולה מכפרת על גסות הרוח, ולכן אמר הוא העולה על מוקדה, כי מוקד אש המובח העולה למעלה, הוא כפרה על הגס רוח העולה בגדולות ונפלאות ממנו, עכ"ד. ולדרכו בקודש יתכן להוסיף ולפרש רישא דקרא, זאת תורת העולה היא העולה, דהנה עסק התורה מביא את האדם לידי ענה, כמבואר במס' אבות (פ"ו מ"א) כל העוסק בתורה לשמה

זוכה לדברים הרבה, ומלבשתו ענה ויראה. וזהו הכוונה זאת תורת העולה, פ"י העסק בתורת העולה המביאה לידי ענה, הי"א העולה, וזהו כל תכלית הקרבת העולה הבאה לכפר על גסות הרוח.

ברך משה

הקמצן לא יוכל לבא למדה טובה

והרים ממנו בקמצו - שיסיר מדת הקמצנות, ופירש"י שלא יעשה מדה לקומץ, היינו הקמצן לא יוכל לבוא לשום מדה טובה, כי הקמצנות מונעת אותו.

דברי ישראל

שוב יום אחד לפני מיתתך

ומפתח אהל מועד לא תצאו ז' ימים עד יום מלואת ימי מלואיכם. ע"ד רמז כל שבעים שנה לא יצא אדם צדיק מפתח אהל מועד, היינו ממחשבת עבודת ה' עד יום מלואת ימי מלואיכם, יום האחרון יום סילוקו שהוא יום מלואת ימי מלואיכם. ואמר עוד ופתח אהל מועד תשוב יומם ולילה שבעת ימים, פ"י מיום הולדו הי' לו כ"ס בעיניו כאלו הוא היום בן ע' שנים (נשלמו שנותיו). ועד"ו אמר ראב"ע הרי אני כבן שבעים שנה, שכל יום הי' בעיניו כיום אחד לפני מיתתו, ואותו המחשבה אינו מוזק כי הוא חי"ך ואורך ימיו, ע"כ ושמרתם את משמרת ה' ולא תמותו, כי חיו יחי'.

תורת משה - חתם סופר

ליבא בכיסא תליא

צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה, פירש"י אין צו אלא לשון זירוז מיד ולדורות, אמר רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש בו חסרון כ"ס, ונראה בהקדם מה שכתב בכלי יקר בפרשתו, שחסרון כ"ס רומז על חסרון הדעת, ע"ד אמרם (ירושלמי תרומות פ"ח ה"ד) דעתא בליבא תליא וליבא בכיסא תליא. ויש לומר הכוונה בדברי הירושלמי דעתא בליבא תליא וליבא בכיסא תליא, כי דעת היינו טהרות תלוי בהרהור הלב, שאם אין האדם נזהר בהרהור הלב קשה לו לעמוד בטהרות, וכאמרם ז"ל (כתובות מו.) אל ירהור אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה. וליבא היינו הרהור הלב, בכיסא תליא, כי מי שיש לו חסרון כ"ס, וצריך להיות מתהלך בחוץ לבקש פרנסתו, הרי הוא עלול ביותר להכשל בהרהורי עבירה, מה שאין כן יושבי אהל לפנייהם רע אל יבא, ולכן ליבא בכיסא תליא. וזהו הכוונה זאת תורת העולה, כי העולה בא לכפר על הרעור הלב (ויק"ר פ"ז ס"א), ולזה כתב רש"י ביותר צריך הכתוב לזרו במקום שיש חסרון כ"ס, היינו בומן שיש חסרון ועניות הדעת, דאו יש לזרו ביותר שלא יבוא לידי הרעור הלב. או יאמר במקרים שיש בו חסרון כ"ס, כלומר כאשר יש בו חסרון כ"ס והוא צריך להתהלך ולגודל במקומות שונים לבקש פרנסתו, אזי יש לזרו ביותר שיהיה נשמר מהרהור הלב.

כ"ק מרן ארומיר שליט"א

אוצר הגנוז

בגדים שבישל בהן קדירה לרבו

ופשט בגדיו ולבש בגדים אחרים, ודרשו חז"ל, בגדים שבישל בהן קדירה לרבו אל ימוזג בהם את הכוס.

בשריע או"ח ס"א כ"א ס"ג פסק דמותר ליכנס בציצית לבית הכסא. וכתב הטי"ז: נראה דהיינו דווקא בבגד העשוי למלוכבו בו ד' כנפות ונתחייב בציצית, אבל בסליתות של מצוה שלנו שאינן רק להתפלל בהם, אין נכון שיכנס לבית הכסא, דוגמא לדבר "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים" ודרשינן (שבת ק"ד א') דרך ארץ בגדים שבישל בהן קדירה לרבו, אל ימוזג בהם את הכוס, וק"ו להאי מילתא, שמייוחד לדבר קדושה דווקא וכו', אבל מכל מקום תלית קטן שלובשין תחת הבגד שאנו נוהגים בו, בזה ודאי מותר ליכנס לצרכיו, כיון שהוא מכוסה. ועוד נראה לי, דגם כן ההולכים מבית הכנסת ביום הכפורים לפנות והם מלובשים בקיטל, צדיק שיפשיטו הקיטל, כיון שבגד זה מיוחד להתפלל בו, ע"כ.

כתבו האחרונים על מש"כ הטי"ז דבטלית של מצוה שמייוחד רק להתפלל, שאין נכון שיכנס בו לבית הכסא, וכן בקיטל, נמצא הוא הדין חגורה שלנו שאינו מיוחד רק לתפילה, ג"כ אינו נכון שיכנס בו לבית הכסא, ועיין בכה"ח (אות י"ד) שכתב, דלטעם זה יש ליהזר ג"כ במלבוש העליון הנקרא גלימא שלא ליכנס בו לבית הכסא, כיון שרגילות הוא ללבושו בעת התפילה, ע"כ.

אמנם בתורת כתב, דמשי"כ הטי"ז דטליתות של מצוה שאינן רק להתפלל אין נכון שיכנס בהן לבית הכסא, משמע דאם הולך בכל יום באותו טלית, הגם שהוא ג"כ טלית של מצוה שהתפלל בו, אפי"כ רשאי ליכנס בו לבית הכסא.

וביותר מבואר הדבר בספר ארחות מים דבגד המיוחד לתפלה אין ליכנס בו לבית הכסא, היינו דומיא דבגדי כהונה, דהבגדים היו מיוחדים רק לעבודה שלובש הכהן בשעת עבודתו, והגם דבגדי כהונה מותר להינות בהן, וכן לובשם ביום עבודתו ואפילו שלא בשעת עבודה (כמבואר בגמ' יומא דף ס"ט ע"א ורמב"ם הלכות כלי המקדש פ"ח) מ"מ עיקר לבישתן היתה רק לצורך העבודה ועשו ונמפרו מתחלה לשם בגדי כהונה ולצורך העבודה, ולכן לא נקט הטי"ז כדבריו רק טלית של מצוה וקיטל, לפי שבגדים אלו מיוחדים לתפלה בלבד ואין שום אדם לובש אותם ומשתמש בהם בזמן אחר, ובשעת עשייתן נעשו לצורך זה, וגם שלולי התפלה לא הי' לובשם כלל, ולכן הוה ממש דומיא דבגדי כהונה דמיוחדים ועשויים רק לשם העבודה בבית המקדש, אבל בגד פשוט שאדם מיוחד לתפלה, הגם שהוא משתמש בו רק לתפלה, מ"מ אין הבגד עשוי לצורך כך, ומה שאינו לובש רק בשעת התפלה הוא שגודל חשיבתו מניח אותו לעת התפלה, והוא בגד עשוי לכבוד ולתפארת ומכבד בו את קונו בלבשו בשעת התפלה.

ומזה יש להוציא דאבנט, שברוב המקומות כהנים אין הולכין בו רק למצות תפלה, הוה ממש דומיא דקיטל וטלית, שאינו בגד לכבוד ולתפארת, רק בגד שעשוי מתחילה רק להתפלל בו, ולכן אין ראוי ליכנס בו לבית הכסא, אבל בעיקשו וכדומה שיהיו להתפלל בהן, מותר ליכנס בו לבית הכסא. ועייש עוד באריכות.

שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול, שבת מיוחדת היא משאר שבתות השנה בכמה מנהגים מיוחדים אשר נהגו בו אבותינו ואבות אבותינו, והאריכו בספ"ק במעלתה בדברים נשגבים עמיקין וטמירין.

ובמג"א מוצאים אנו על המנהג אשר כבר נתפשט במשך הדורות בכל קהילות ישראל שהחכם יושב דורש בהלכות הפסח להזהיר ולתקן בעניני החומ"ר בחג הקדוש הזה, אשר על זה מיוסד מאמרנו ומחובר לטהור טהור הוספנו מקצת מן המקצת בשאר עניני שבת הגדול ומנהגיה

דרשת שבת הגדול

נהגו בכל תפוצות ישראל שהרב דורש בשבת שלפני הפסח שקורין אותו שבת הגדול, מקורו מצינו במג"א (סק"א): נוהגין לדרוש בשבת הגדול ובשבת שובה והעיקר להורות לעם ה' דרכי ה' ללמד המעשה אשר יעשו ע"כ, וכשחל ערב פסח בשבת כתב בח"י ובפמ"ג (בסימן ת"ל): יש להקדים הדרשה לשבת שלפניו כי בע"פ א"א להזהיר ולתקן מה שצריך קודם פסח.

המנהג לומר פלפול בהדרשה

והנה המנהג שהבעל דרשן אומר בהדרשה גם דברי פלפול, ובסי' בית שמואל אחרון (פ' אמור) כתב טעם לזה עפ"י מ"ש המקובלים דמה דאנו אומרים פסוקי דזמרה קודם שמו"ע מחמת דתפלה הוא דבר חשוב ועומד ברומו של עולם ורוצים הקליפות לחטוף את התפלה, לכך אנו אומרים פסד"ז והוא מל' וכתר הזוללים במזמורות שכורתין את הקליפות, וכן מי שרוצה להוכיח את הציבור אם יזכה להחזיר אף אדם א' בתשובה הוא דבר חשוב מאוד, והקליפות רוצים לבטל זה לכך אנו אומרים קודם מוסר דברי פלפול, דדברי פלפול משברים הקליפות כדאי בשם האר"י ע"י ע"ש, ובסי' נוצר חסד (בפ"ה דאבות) כתב בשם אביו הקדוש טעם אחר ע"ז, שע"י אגדה בתוכחת מוסר יכול ח"ו לעורר דינים, אך ע"י פלפול הלכה מקודם גורמין שמחה למעלה דקב"ה חדי בפלפול אורייתא ע"כ נמתקו הדינים, ואח"כ יכול לומר אגדה בתוכחת מוסר להורות לעם ה' דרכי ה' בלי שום בית מיוחד ע"ש, ואם דטעמים אלו שייכים יותר בשבת שובה, מ"מ הרי גם בשבת הגדול אומרים דברי אגדה ודברי מוסר לעורר העם לבער החמץ הידוע והוא היצה"ר ועל כן אומרים אז תחילה דברי פלפול לשבר הקליפות ולהמתיק הדינים כנ"ל.

להתעטף בטלית בעת הדרשה

כתב באלף המגן (סימן תר"ב ס"ק כ"ג), נוהגין להתעטף בטלית בשעת הדרשה מפני כבוד הציבור, ובשו"ת לב חיים (ח"ג סימן צ"ט ד"ה ועפ"י) כתב טעם אחר ע"ז שלא ישלטו בהן עינא בישא, דכתב בסי' אזהרת הקדוש שישמור האדם מעיה"ר כשדורש כי שכ"ח היוק ראייה בזה, והטלית של ציצית מועיל שלא ישלטו בו שום עיה"ר כדאיתא בזה"ק (פ' נשא) דהלושב ציצית אינו יכול סטרא בישא לאבאשא ליה בעינא בישא ע"ש.

לפלפל עם הרב בעת הדרשה

כתב בשו"ת מנחת אלעזר (ח"ד סימן מ"ה), ובדרח"ש (אות תקנ"ח) דבזמנ"ו אין נוהגין בעת הדרשה בשבת הגדול ובשבת תשובה להשיג ולפלפל עם הרב על אתר, רק מלפנים נהגו כן בעת שהתורה הי' עוד חביב וגדלו בניהם לת"ת משום כבוד התורה להלהיב העטפות וצעירי בחורי חמד שיראו שבחם

שבת הגדול

מפי ספרים וסופרים

ויתאו לגדל בניהם לת"ת, אבל עכשיו שנתמעט כבוד התורה בטלו הדבר כדי שלא יבא לפלפל ולקנתר שזוהו אש אבדון ונוח לו שנהפכה שלייתו על פניו, ומי שיש דבר להקשות ילך לבית הרב.

זמן אמירת הדרשה

הנה מתי יש לומר הדרשה, (במג"א בסימן תקכ"ט) הביא בשם הים של שלמה שיש לומר דרשה ביו"ט קודם הסעודה, דאחר הסעודה יש לחוש לשכרות ושכור אסור להורות, וכתב ע"ז המג"א דהאידיא דאין דורשין דינים תוך הדרשה מוטב לדרוש לאחר הסעודה, משום שמחת יו"ט, ולפ"ז בשבת שובה שאין אומרים דינים מוטב לדרוש אחר הסעודה, ובשבת הגדול שדורשין דינים יש לדרוש קודם הסעודה, אמנם בבאר היטב (ביו"ד סימן רמ"ב סעיף י"ד) הביא בשם הרשב"א בתשובה וז"ל: דביו"ט או בסעודה גדולה כגון מילה ונשואין ופורים וכיוצא בזה במקומות "ששותין הרבה" אסור להורות כל היום עד למחר ע"ש, הרי דרך במקומות ששותין הרבה יש לחוש לשכרות, ע"כ י"ל דבזמננו שאין שותין הרבה יין, מותר לדרוש דינים אחר הסעודה, ועיין במט"א (סימן תר"ב סעיף מ"ב) שכתב דנוהגין לדרוש קודם קרה"ת, ובקהלות גדולות שיש בתי כנסיות ובתי מדרשות הרבה ויש טורח ציבור, וא"א לכונסם יחד קודם קרה"ת, אז דורשין במנחה.

שבת הגדול ומבורך

שבת שלפני פסח קורין אותו שבת הגדול מפני הנס שנעשה בו ע"כ (שו"ע סי' ת"ל סעיף א') ובמחזיקי ברכה מהגאון החיד"א הביא מנהג לומר בשבת זו במקום שבת שלום מבורך, שבת הגדול ומבורך.

לאכול מאכל או תבשיל מקמח נטחן לפסח

כתב במטה משה (אות תקמ"ג) וז"ל: כתב הר"ר אשר ז"ל בהלכות פסח נהגו כל ישראל לעשות להם בערב שבת הגדול, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו וקורין אותו חלת עני ובלע"ז לחם בית הכנסת ומחלקין אותו לעניים, ומיום שזוללו בו נשתלחה מאירה בתבואה, ושמעתי ממורי ז"ל (המהרש"ל) שהי' דורש כל אחד יאפה חלה אחת או תבשיל אחת מקמח הנטחן לפסח כי שמא היה שם חשש חמץ ויתלה אותו בההוא שנטל מהם, ואפשר שאותו חלת עני היה ג"כ מקמח הנטחן לפסח וזה היה טעמם עכ"ל, ובישועות יעקב כתב טעם למנהג זה דמבואר במדרש אבכיר שישאל בעת ההוא נגאלו בזכות הצדקה, לכן עושים חלות עניים לרמוז ע"ז ע"ש, - ובעצם דברי המהרש"ל מה שדרש לאכול מעט קודם פסח מקמח של פסח מחשש שמא היה שם חשש חימוץ ויתלה במה שאכל, הנה דין זה אינו אלא ביבש ביבש כדהעיר המג"א, וס"ל להמהרש"ל דקמח בקמח מיקרי יבש ביבש (עיין חק יעקב), לפ"ז לא שייך דין זה בזמננו שאנו נוהגין לאפות הכל קודם

פסח וע"י הלישה מקרי לה בלח (עיין במקור חיים), אכן יש מקומות שמקפידים בזה גם היום ועושים מהקמח של פסח פשטיד"א לשבת הגדול, וכן נהג מרן רביה"ק בעל דברי יואל ז"ע.

לאכול חתיכת אפיקומן של שנה שעברה

כתב במנהגי פרנקפורט בשם סי' כח שור, נתפשט המנהג אחר אכילת אפיקומן שיקחו חתיכה קטנה מאפיקומן בשני לילות של פסח לתוך כיסם ונושאים אצלם כל השנה עד פסח הבע"ל, וראיתי מא"א זצ"ל שמקפיד על אותו חתיכה לשמור ולהניח' בשבת הגדול הבע"ל אותו אפיקומן תוך המאכל שאנו נוהגין לאכול בכל שבת קודש מאכל הצנומה בקדירה שקורין בל"א קוני"ן שאל"ד ומסתמא הוא מנהג קדמונים עכ"ל, (עיין מש"כ בסימן תע"ב אות ל"ד).

לאכול שיירי משלוח מנות

במנהגי בית אליק הובא שבשבת הגדול היו נוהגים לאכול משיירי משלוח מנות של פורים שהצנינו ביום הפורים להיות מוכן ומזומן ליום זה, והענין לפי הנראה כמש"כ בתורת משה מהדורא רביעאי לפורים (מש"מ) וז"ל: מה שנהגו ששים צדקניות שממיני מטעמים הנעשים לרוב לפורים משמרין ממנו ונאכלין לאט לאט עד קודם הפסח, יש ליתן קצת טעם כי ידוע ל' יום קודם הפסח שואלין ודורשין בה' הפסח, כי אז מתחיל ההכנה לפסח למעלה כמבואר בספרים ויום ראשון מן ה' יום הוא פורים עצמו, לכן ממשכיין ומקשרין הכנת פורים עד פסח וכבר אחז"ל שפורים הוא באדר שני כדי להסמיך אותו לפסח ולסמוך גאולה לגאולה עדיף עכ"ל.

אמירת ההגדה בשב"ג

כתב ברמ"א שם, המנהג לומר במנחה ההגדה מתחלת עבדים היינו עד לכפר על כל עוונותינו (מנהגים ועי"ש דסיים אפי' חל בער"פ), וטעם המנהג, בלבוש כתב משום דשבשה"ג היתה בה התחלת הגאולה והנסיים (ועיין בלקוטי מהרי"ח שמתעדים דבריו הק' עפ"י דברי הבאר מים חיים (בפ' נצבים) דכל נס שנעשה בצאתם ממצרים עיקרו ושורשו נעשה בשבת שלפניו), ובמהרש"ל (בתשובה סימן פ"ח) כתב כדי לסדר ההגדה מקודם (כדאיתא בשו"ע סימן ק'), אולם בבאיור הגר"א מפקפק על מנהג זה כי עושין בזה היפך מה שאומרים כאן בזאת ההגדה, שהרי מבואר בה יכול מרי"ח וכו' יכול מבעוד יום ת"ל בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך, וכן תמה ע"ז היעב"ץ בספרו מור וקציעה ובסידורו ומסיים בסידורו שע"פ בשבת ער"פ ודאי לא שפיר דמי לאמרו כדרך שיש קפידא באכילת מצה מבעוד יום, וכן נהג רביה"ק בעל דברי יואל ז"ע שלא לאמרו, אבל בסי' יד יוסף (סימן זה) מיישב מנהגינו דאין סתירה ממה שאומרים יכול מרי"ח וכו' ד"ל הכוונה דלא מקיימין העשה דיצ"מ מרי"ח, או הכוונה שאין חייבין בהעשה דיצ"מ מרי"ח, אבל איסור ליכא, ובהגדה אגודת אזוב ובסי' יגדד משה (סימן י"ט אות ט"ו) כתבו ליישב המנהג דיכול מרי"ח וכו' קאי על ההגדה לבנך, דלקטנים לא תגיד אלא בשעה שיש מצה ומרור מונחים לפניך שלא יהי' אצל בנך דיוטגמא ישינה, אבל לגדולים דמרגישים בכל פעם טעם חדש בתורה ומצות שפיר דמי לאמרו גם מקודם, וכן כתב להדיא המהר"ל (בגבורת ה' ריש פרק ב'), ובחתם סופר (עיה"ת ר"פ צו).

לע"ג ההרה"ר ר' יושע ב"ר בנימין ז"ל נפטר ערב פסח

צ'צ'ילי הלכה

בירורי הלכות, נערך ונסדר ע"י מערכת "בית ועד לחכמים" שע"י מבצר הכוללים קרית יואל והיו למראה עיניו של הגה"צ דומ"ץ קרית יואל שליט"א

הקדמה: בשבוע העל"ט נתבאר קצת מהלכות הגעלת כלים לפסח, ועכשיו נבאר קצת מהלכות הגעלת השלחנות והקאונטער'ס והסינקס" לצורך חג הפסח, וא"א לבאר כל פרטי הדינים כי רבים. ע"כ נבאר רק ההלכות שנוגע למעשה לידע איך להגעיל כדינו.

דיני הגעלת קאונטער'ר שולחנות וסינקס"ם

(א) הנה יש הרבה מיני שלחנות וקאונטערס שא"א להגעילם כלל, והרבה שלחנות וקאונטערס שאי אפשר לעשות הגעלה כדינו, וע"כ המנהג שמכסין אותן (בדמבואר להלן סיף י'), ומשתמשין עמהם בפסח על הכיסוי, ובכה"ג מעיקר הדין א"צ להגעילם כלל, ומ"מ מהיות טוב נוהגין להגעיל הדברים שאפשר להגעילן - וע"כ נבאר כאן אופן הגעלתן, [ומ"מ פשוט הדברים שא"א להגעילם, כגון השלחן של הדיינונג'ג ר"ס, סגי בכיסוי שמניח תחת הטישמו"ך (וכמו שבדמבואר בדין י), ובפרט אם במושך כל השנה משתמש לעולם בכיסוי על השלחן, שאז א"צ הגעלה אף כשיכול להגעילן].

(ד) קודם ששופך עליהם מים הרוחתין יגב השלחנות והקאונטער'ס היטב שלא יהי עליהם הלוחית מים שמא יצטנן ע"י המים הרוחתין שמועיל בו.

(ה) היות שהגעלה זו הוא רק לחומרא (וכנ"ל בסעיף א') יכול להרתיע המים בכלי של חמץ, שהוא אינו בן יומן (והיינו שלא השתמש עמהם בחמץ כ"ד שעות מקודם) וא"צ להגעילו מקודם, אמנם מהיות טוב אם יש לו "כשר טאפ" ישתמש עמו, או יקח כלי שלא השתמש בו כל השנה עם חמץ "בעיני" [לדוגמא שיקח טשייניק שמויוחד למים, וכדומה], אבל לא ישתמש עם כלי של פסח ואם השתמש בו, יש להגעילו אה"כ כדי להכשירו לפסח.

(ו) ימתין עד שהמים מעלים רתיחות [באבלע"ן] ואז יערה ממנו על השלחן, וא"צ להניח אבן מלובן, ויזהר שלא ישפוך המים באופן זריקה, אלא באופן שלא נפסק הקילוה"כ [דהיינו בשעה שהמים נוגעין בשלחן יהיו מהוברים להכלי].

(ז) אם הכלי גדול ויש בו הרבה מים וקשה לשפוך מהכלי, יכול ליקח שע"פ לעפל ולהניחו בתוך הכלי, ולאחר שנתמלא השע"פ לעפל עם מים ימתין עד שאותן המים מעלים רתיחה [באבלע"ן] ואז נחשב השע"פ לעפל כלי ראשון ויכול לשפוך ממנו על השלחנות.

(ב) קודם הגעלה ישפיש השלחנות והקאונטער'ס היטב שלא ישאר עליהם שום לכלוך בעין, ובפרט במקום שיש איזה סדק או חריץ ינקר שם היטב שלא ישאר שם שום דבר בעיני.

(ג) ויזהר שלא יניח עליהם חמץ חם כ"ד שעות לפני הגעלה, אם שכח והניח עליהם חמץ חם, ימתין כ"ד שעות משעת הנהחתן עליהם. ומהאי טעמא ישפיש השלחנות והקאונטער'ס יותר מכ"ד שעות קודם

(א) והטעם שצריך להגעיל מבאר בשע"י (סי' תניא ס"ח) משום שלפעמים נשפך מרק מן הקדירה על גבן, ומחשש זה היה סגי להגעיל ע"י עירוי מכ"ד, אכן החק יעקב (סי' ק"ח) מביא בשם מהר"י (סי' קצ"ו) דחישק"ג ג"כ שלפעמים משימין עליו פטיו"א חם, ועי' בפני"א (סי' ק"ח) שהוסף לכל שכך במקומו שאפיון לחם חם ומשימין על השלחן, ומחשש זה לא סגי בעירוי אלא צריך להגעיל באבן מלובן דוקא, וכן פסקו האחרונים, ועוד כתב המג"א (סק"ל) בשם מהר"ל דמשום חומרא דפסח נוהגין דאף אחר שהגעילו כדינו מניחין סמרטוטין עליהם דשנא שגאר ס קצת חמץ בעין (ועי' מה שכתבתי פ"ק בחק יעקב שם ועי' בא"ר ומש"ב סי' ק"ח).

הב' אם הוא כלי כזה שיוכל להיות נפסד ע"י עירוי מים רותחין עליו או ע"י תחת אבן מלובן אינו מועיל הגעלה אף אם אומר שהוא יזהר שלא יפסד, מ"מ לא מהני הגעלה גזירה שמא יחוס על הכלי ולא יגעלו כדינו וכדמבואר בשע"י (סי' תניא ס"ח) - ובסעיף ז' לענין כלים העשויים מקרן עיי"ש) ונתקח כאן רשימה קצרה משלחות שאינו מועיל להם הגעלה לפסח (ובשאר איסורין יש אפנים שיוכלו להקל ואכמ"ל).

שלחן שנעשה מזכוכית נקטינן כדעת הרמ"א (סי' תניא ס"ח) דאינו מועיל להם הגעלה לענין פסח הואיל שחיתולין בריתו מן החול דינו ככלי חרס (ועי' בגי"כ שם לענין בדיעבד ואכמ"ל).
פרטישע"ר טיש אינו מועיל לה הגעלה דחישק"ג דלמא חייס משום שפסד ממין רותחין וכי"כ בשו"ת הרדב"ן (יו"ד סי' ל"א) הו"ד בדרכי תשובה (סי' קכ"א ס"ק ס"ח) לענין שלחות היפים והצבעים עיי"ש.

שלחן שנעשה מפלעסטיק דנו אחרוני ומנני (עי' בשו"ת מנחת יצחק ח"ג סי' ס"ז, חלקת יעקב חו"ד סי' מ"ה, קנן תורה ח"ב סי' פ"ד, להורות נתן ח"י סי' ס"ט, באר משה ח"ב סי' נ"ט, אי מהני להם הגעלה דאולי דינם כחרס, ואף להמקילין דדינם כשאר כלים ומנהי הגעלה, מ"מ כאן שצריך אבן מלובן לא מהני ההגעלה דחייס עליהו דיהי נפסד על דיהו.

שלחן או קאונטער טא"פ מפארמייק' היות שמעורב בתוכו פלעסטיק' יש לזון או מועיל הגעלה כ"כ, וגם אבן מלובן לא מהני דחייס עליהו שלא יהא נשרך מהאבן.
גרעני"ס קאונטער טא"פ אף שהוא מין אבן ומנהי להו הגעלה כמבאר בשע"י (סי' תניא ס"ח) כולן אין צריך דלמא חייס עליהו, מ"מ יש להחמיר דאין מועיל להו הגעלה, לא במעיה הגרעני"ס הנעשים במגנים שחוקים [מאנאמקטשע"ר טא"פ] דאי דיש להחמיר, וכמבואר בדרכי תשובה (יו"ד סי' קכ"א ס"ק כ"ה) בשם די יהודה דהוא דבר פשוט דכלים הנעשים מאבן הנכתש לעפר ונתגבל עד שנעשה כטיט דדינם כשאר כלי חרס עיי"ש, ועי' בשו"ת מנחת יצחק ח"ב סי' כ"ה) מה שדן בזה, אלא אפי' הגרעני"ס שהוא מאבנים שלמים דמנהי להו הגעלה מ"מ מצוי מאוד שיש ביניהם חרוץ וסדקין והפארמייקאנטי"ן ממלאין אותו עם מילויים שונים [ומצוי הרבה מיני מילויים רעויין פלייד, אפאקסי' פלייד, או ממני פאלעסטיק' והרבה מהמילויים יש לחוש שדינם ככלי חרס, וקשה מאוד לברר מאיזה מאטריאל' הוא מנומל וגם אינו ניכר על האבן אם יש לו מילוי או לא, ואפי' הבקיאים אינם מכירים אותו בניקל, ואי' לברר אצל הפארמייקאנטי"ן, דכל אבן בא ממדינה אחרת ורחוקות], וכן החריץ שבי אבן לאבן ממלאין עם דבק שיש לזון אי מועיל לו הגעלה, [וכן מושחין האבן על פני כלו עם משחה כדי שלא יבלע עוד בליעות [סלזונין] ויש לברר איזה משחה מושחין].

קאונטער'ר טא"פ או שלחן שנעשה מטייליס מצוי הרבה שדינם ככלי חרס או ע"פ ספק כלי חרס, וכן הטט"ש שמניחין בין הטייליס [גראויט] הרבה מהן יש בו חשש שהוא חרס.
ג) דקיי"ל אין בלוע יוצא מכלי לכלי בלי רוטב, וכמ"ש הרמ"א (יו"ד סי' צ"ב סי' צ"ז) ואף דהרמ"א החמיר לכתחלה, מ"מ אם מניח ברזל או דף תחתיהן מותר אף לכתחלה כן יוצא ממג"א (סי' תניא ס"ק מ"ד) וכמו שביאר בשו"ת ערוגת הברכה (א"ח סי' קי"ט ד"ה שם ס"ב בהנה), ועי' בשו"ת כתב סופר (יו"ד סי' נ"ד) מה שאריך בזה.

ד) לכאן הטעם להחמיר זה, הוא משום דחישק"ג שמא יקרה או יפול הכיסוי ויניח מאכל חם בלי כיסוי, ועוד יש לומר דלכתחלה חישק"ג שמא ישפוך מעט מים חמין בין הכיסוי השלחן ויש מקצת פוסקים דבחי' אף שיש רק מעט רוטב לכול הבלוע לכלי (עי' בדרכי תשובה סי' צ"ב ס"ק קפ"ג) יספיק כדי תרבי"א אות' (ז).

ה) נתבאר בשבוע העל"ט (סעיף ג"ד), ואף דנתבאר שם דאם אי"א לנקרו היטב צריך ללבוש בליבון קל, מ"מ כאן כיון דבלא"ה מכהו ליכא חשש, ונכון שישפוך במקום הסדק איזה דיטרודשעניטי הפוגם המאכל הנשאר שם.
ו) כל זה נתבאר בשבוע העל"ט (סעיף ח).

ז) מג"א (סי' תניא ס"ק) וכ"כ האחרונים.
ח) בשבוע העל"ט נתבאר (בהערה י"ב) שמעיקר הדין אין צריך להגעיל היורה הגדולה תחלה וסוף רק נהנו כן משום חומרא (ועי"ש טעם להחומרא) ועי"כ כאן שבלא"ה מכסין השלחנות והקאונטער'ס אי"צ לחמיר על מנתה זה כדי לחמיר בהדינים שהוא על פי עיקר הדין.
ט) הנה הטי"ו (סי' תניא) כ' הנשים נוהגות שלא להשתמש בפסח בקדירה ששפך בו וכו' ואין בו ריח ולא טעם דאין בו איסור כלל בפסח ע"כ, אכן החק יעקב (סי' תניא ס"ח) מיישב המנהג וכתב שמהנה ישראל תורה, וכן הוא בתורה, וכן הוא בשולחן ערוך, והוא שיש שנתנו טעם למנהג זה לפי מה שנתבאר ביו"ד (סי' ק"ח) שלכתחלה איסור לערות מכלי כשר שיש בו שונון כשר לתוך ר"ד דולק משומן טריפה, לפי שהחבל עולה מתחתונו לעליון דרך עמוק הנצוק המחברם והוא הדין כאן הכל חמץ הנפלט מכלי התחתון הנגעל עולה להעליון דרך עמוד הנצוק המחברם ע"כ"ל התניא, ועי"ש בשו"ת מנחת יצחק (ח"ה סי' פ"א אות' ז).

י) נתבאר בשבוע העל"ט (סעיף ט"ו).
יא) אף שכתבנו לעיל (הערה א') דלכתחילה צריך להגעיל צורך להגעיל השלחנות עם אבן מלובן, מ"מ כיון שבדיעבד כ' האחרונים להקל ע"פ בחפ"מ (עי' בחק יעקב ס"ק י"ה בפני"א ס"ק ק"ח) וא"כ כאן דממילא מכסין השלחנות והקאונטער'ס יוכלין להקל דסגי בעירוי מכלי ראשון, ובפרט בהרבה קאונטער'ס ושלחות לא מועיל כלל אבן מלובן דחייס (עי' לעיל הערה ב').
יב) אף שבכל מקום שצריך להגעיל ע"י עירוי לכאן לא מהני עירוי הנוחל על דבר קר, (עי' ברמ"א יו"ד סי' צ"ב סעיף ז' ובפוסקים שם) מ"מ לא כתבנו בפנים להזהר ולדקדק שהעירוי יבא בכל ששולחן יתיך מהכלי, ושמה שהוא דבר קשה מאוד לצמצם בזה ולשפך בכל מקום ומקום ממש יתיך מהכלי, ועי"כ שמכנו שגם עירוי הנוחל מהני, משום דבלא"ה מכסין אותו בכיסוי.
יג) מג"א (סי' תניא ס"ק) וכ"כ האחרונים.
יד) מג"א (סי' תניא ס"ק) וכ"כ האחרונים.

ה) יכין כלי מלא מים צוננים קודם שמגעיל, וישפכם על השלחנות והקאונטער"ס תיכף ומיד אחר שעירה עליהם המים הרותחים".

בדין הכיסוי של השלחנות והקאונטער

ט) כבר כתבנו בתחלת הדברים, שאע"פ שמגעילין השלחנות והקאונטער"ס דינו, מחמירין לכסותו, ובפרט שכמו"פ א"א להגעילם כלל, וכמה פעמים א"א להגעילן כדינו ממש, וע"כ יזהר מאוד לכסותו בכל מקום, ולא יהי מוגלה בשום מקום שמשתמש שם עם מאכלים בהג הפסה, ונכון גאם הדפנות שמאחורי הקאונטער"ס יכסוהו אם הוא במקום שיש לחוש שישע עם מאכלים.

י) יכול לכסותם בכל מין כיסוי, כגון התיכת עץ [קאונטער טא"פ] - פלעסטיק עבה - קארבאר"ד - ואפילו סילווער פעיפער מועיל לכיסוי [ומכין שעלול לקרוע בקל, וע"כ נכון להניח העו"י דאט"י סילווער פעיפער, או ינה ב' או ג' זה על זה ואם נקרע באיזה מקום באמצע ההג, יכסנו עוה"פ], אבל לא יכסנו עם סחורה וכיו"ב שאם נשפך עליו לח נעשה רטוב מעבר לעבר".

דין הייטשער טרעיס וכדומה

יא) ככל הדברים שנתבאר כאן לגבי השלחנות והקאונטער"ס, יחמיר לעשות גם על ההייטשער טרעיס"ס או שלחנות הקטנים שאוכלים שם הילדים" ובכל מקום שמונחים שם מאכלים חמים בכל השנה.

אופן הגעלת השוליים והדפנות של הסינ"ק

יב) הנה הגעלת הסינ"ק חמור יותר מהגעלות השלחנות והקאונטער"ס, ששם מועיל הכיסוי וכל הגעלתו הוא מצד חומרא וכמו שנתבאר, אבל לגבי הסינ"ק, אע"פ שמכסין אותו, מ"מ הא משתמש בפסח עם המים החמים, והמים יורדים לתוך הפיי"פ [דרעי"ן] והמים נכנסים ג"כ מתחת (הכיסוי) הפסח סינ"ק, במקום שהשתמשו כל השנה במים חמוין, וע"כ לא מועיל הכיסוי כ"כ [עיי' בהערה"].

יג) ע"כ מחמירים יותר בהגעלת הסינ"ק כמו שיתבאר בהמשך הדברים, (וע"כ מה טוב שאף מי שאין לו קאונטער"ס מיוחד לחג הפסח, יהי לו סינ"ק מיוחד לחג הפסח כדי שלא יצטרך לסמוך על הגעלה).

יד) לא ישתמש עם חמין חם בסינ"ק כ"ד שעות קודם הגעלה, ועל כן טוב לסגור הפיי"פ של המים החמוין שלא יבא להשתמש עמו לרחוץ חמין בעין, וגם יזהר שלא יניח בתוך הסינ"ק מאכלים חמין של חמין".

טו) ישפשף היטב הסינ"ק וינקח אותו שלא ישאר שם שום לכלוך בעין [ויש לזהר הרבה במקומות שיש חריצים וסדקים - שמצוי הרבה בסינ"ק"ס - שינקח אותם היטב].

=====
(ד) שריע (סי תניב סעיף ז' וסי קכ"א סעיף א').

(ט) תניא (סי תניא סעיף ט"ה) דסדין אינו מהני להניח עליו דבר חם עיי"ש.

טז) קודם הגעלה יזהר שהסינ"ק יהי מנוגב ולא יהי לחלוות מים וכמו שנתבאר (בסעיף ד').

טז) הפיי"פ ששם יוצא המים [דרעי"ן] א"א לנקותו, ומסתמא נדבק שם שיירי מאכל במשך השנה, ויש לחוש שמה יש שם חמין בעין [כגון גרזר של פערפל או התיכה מלאקשן וכיו"ב], ע"כ ישפוך שם דיטערדזשענט"ט חוק, כגון ליי או עמאני"ע או בליט"ש וכיוצא בהם כדי שאם יש שם מאכל לא יהי ראוי לאכילה [ואפי' כלב לא יכול לאכלן].

יז) יקה אבן ויניחו על האש עד שיהי אדום [רויט] ויש מיני אבנים שאי אפשר לראות עליהם שנעשו אדום, והעיקר שיהי חם כ"ב שהמים הנשפכים עליו ויתחו ממנו והיו מעלים אבעבועות".

יח) וכשהאבן נתלבו יקחנו מהאש, ויניחנו על קרקעית הסינ"ק וישפוך עליו מים שנרתחו על האש", וצריך לדעת שאין האבן מגעיל אלא המים מגעילין, ופעולת האבן היא להרתיה המים [באבל"ן] בכל שעה הסינ"ק, וע"כ צריך לדקדק שהמים המרותחים יגיעו בכל מקום, אבל האבן גופי" א"צ ליגע בכל מקום, ומ"מ יזיז האבן על קרקע הסינ"ק ממוקם למקום באופן שישער שכל המים הנשפכין בכל שעה הסינ"ק יהיו מעלים רתיחה, ועיי"ז נחשב הגעלה בכלי ראשון".

יט) ואח"כ מכשיר הדפנות (שלתחלה מגעילין מומטה למעלה"ט) שיחזיק האבן בשפת הסינ"ק למעלה מהדופן, וישפוך עליו מים רותחים, ועיי"ז נכשר כל גובה הדופן, וכך מסבב האבן לארבע הדפנות ושופך עליו מים רותחין כנ"ל".

כ) ואח"כ מכשיר סביבות הסינ"ק מלמעלה, ששופך מים רותחין על האבן סביב סביב כנ"ל, וכן יעשה על ההענטלע"ך שפותה בו המים, (דין הקרא"ן יתבאר בסעיף כ"ב וכו').

כא) תיכף ומיד אחר שגמור להגעיל ישפוך עליו מים צוננים".

אופן הגעלת הקרא"ן של הסינ"ק

כב) הקרא"ן שמתוכו באים המים (פאוסע"ט) לכתחלה יסירו ממקומו ויגעילנו בתוך כלי ראשון, ככל פרטי הדינים שנתבאר בשבוע העעל"ט".

כג) ואם אינו יכול להסירו בניקל ממקומו, אז יעשה כך, יפתח ההענטל של המים החמים ויניחו לשפוך עד שהמים יהיו חמים בשיעור הגבוה ביותר ששייך, ובשעת שפיתו מים החמים יקה המים הרותחים שנתחממו על האש וישפכנו על הקרא"ן", ואח"כ יסגור ההענטל של המים החמים ויפתח ההענטל של מים קרים וגם ישפוך על הקרא"ן מבחוץ מים קרים".

(המשך בעמוד ה')

כד) שדין המים הבאים עליו חוזרין ונרתחין [באבלע"ן], (ואי הי' צריך שיהא ניצוצות נתון ממנה אין יכולין להגעיל על ידו רק במקום אחד או ב' המציאות דאף אבן שהי' ניצוצות נתון ממנה מיד אחר ששפכין עליו מים [אפי' מין] מיד אין ניצוצות נתון ממנה דאף שהמים הבאים עליו נתייבשו מיד מ"מ האדמיות והניצוצות עוברין מיד שבאים עליהם מים).

כה) הנה מעיקר הדין מכין שמגעיל עם אבן מלובן אף אם עירה מים חמין מכלי שני ג"כ מהני שאבן המלובן מרתיה המים ככלי ראשון, מ"מ כי הטו"ז (ביו"ד סי' קל"ה סי' י"ט) דיחמיר דוקא לשפוך מכלי ראשון דכל מה שאפשר לקרב לנו לעיקר הדין עבדינו לכתחלה עיי"ש וכן הוא בתניא (סי תניא סעיף ל') דטוב להחמיר עיי"ש.

כו) כ"כ הטו"ז (סי' י"ט) דאין צריך ליגע עם האבן בכל מקום ומקום של הכלי, וסגי שמי הרתיה העולים מן האבן נוגעים בכל הכלי, ואף מה שכתב המג"א (סי' י"ט) דכלים שיש להם פתורים ובלילות לא מהני אבן מלובן, דא"א להעביר האבן על כל הכלי, וכ"כ בתניא (סעיף כ"ט), אפשר לפרש דכוונתם כמו שביאר בהלכה ברורה (סי' י"ט) דעל ידי הבליטות לא יוכל להעביר גם המים הרותחין מן האבן על כל הכלי עיי"ש [וכן נראה בחק יעקב (סי' ל"ה) דהביא דברי המג"א והטו"ז ביחד עיי"ש וכ"כ גם במחצית השקל (סי' י"ט) עיי"ש, וכן הוא במשני"ב (סי' י"ט), ובאמת שכן מובאר גם בדרשה (י"ט תניב) עיי"ש.

כז) שדין המים הבאים עליו חוזרין ונרתחין [באבלע"ן], (ואי הי' צריך שיהא ניצוצות נתון ממנה אין יכולין להגעיל על ידו רק במקום אחד או ב' המציאות דאף אבן שהי' ניצוצות נתון ממנה מיד אחר ששפכין עליו מים [אפי' מין] מיד אין ניצוצות נתון ממנה דאף שהמים הבאים עליו נתייבשו מיד מ"מ האדמיות והניצוצות עוברין מיד שבאים עליהם מים).

כח) ואף שבדפנות קשה מאוד שיבא רתיחות המים [אבעבועות] העולה מן האבן לכל מקום שבדפנות, מ"מ יכולין להקל בזה מכיון שעיקר החששות שיש בסינ"ק אף כשהוא מכוסה ע"י לעיל בהערה י"ז) בעיקר הוא על הקרקע של הסינ"ק. ומי"מ יותר מועיל ההעלה עם אבן אף כשהאבן מרחוק, ממה שמגעיל בעירו גרידא בלא אבן וכמבואר ברמ"א (יו"ד סי' קל"ה סי' ט"ו) לגבי הגעלת חבית של יין סך, דלכתחלה אין מגעילין עיי' עירו, אבל אם מניח אבן בשפת החבית מועיל לעירו לכתחלה, עיי"ש.

כט) והסיבה דהקרא"ן חמיר יותר הוא מחמת שאי"ל לכסותו מבפנים, ובתוספת משתמש עמו במים חמים [ועיי' ל"כא היתר דאין בלוע יוצא מכלי כלי בלי רוטב] וגם להגעילו מבחוץ עיי' עירו ואבן מלובן קשה שהיא דינו, שאי אפשר לשפוך המים הרותחין באופן שהמים הרותחין מהאבן יגיעו לכל מקום [לחלק השוליים של הקרא"ן (הרואה את שוליים של הסינ"ק) ששם ודאי אין המים הרותחים מגיעין דומה למ"ש המג"א (סי' י"ט) לענין כלי שיש לו בליטות ע"י לעיל בהערה כ"ט) ועיי' כתבנו דלכתחלה יגעילנו בתוך כלי ראשון וכדן].

ל) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לא) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לב) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לג) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לה) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לו) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לס) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לד) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לז) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לח) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לט) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שודאי רוב תשימו הוא רק עיי' עירו ולא עיי' גוש, וגם אינו ברור שנפל שם גוש (ויש עד צירופים לצרף ואכמ"ל).

לך) וסומכין דעירו אף בלי אבן מלובן מהני בדיעבד [עיי' לעיל בהערה] ובפרט בקרא"ן שוד

וידעו כל הגוים כי שם ה' נקרא עליך

המאורע אשר יסופר להלן, אירע בעיר קעלין אשר על יד נהר עלבי במדינת בעמקן קרוב לפראג הבירה. העיר קעלין ידועה כעיר של חכמים ורבנים גדולים.

בתקופת מאורע דגן, שימש כרב הקהילה של קעלין, הגאון רבי אלעזר בן אלעזר קליר זצ"ל, בעל מחבר ספר "חוות יאיר". אשר חי משנת תפ"ח עד תקס"א, ונתמנה לרב בקעלין בשנת תקמ"א, היינו ארבע שנים לפני המאורע שבתעודה דידן. מסתבר, שהוא עמד בראש הקהל אשר יצא בהמוניו באותו יום אל מחוץ לעיר, לקיים את מצוות ברכת החמה, ולא התביישו מפני המלעיגים הגויים, אשר לעגו להם. וזה תוכן המכתב שכתב א' מדור ההוא:

למען ידעו הדורות הבאים אחרינו את כל הקורות עלינו, הקבצו ושמעו מה לפנים בימים הראשונים. ברוך המשנה עתים ומחליף את הזמנים. השמים שמים לד' ומוציא במספר צבאם, ישמור לאביב חוק ולא יעבור. קיץ וחורף יבואו בעתם אשר התעדתו. לשלג יאמר הוי ארץ. מנשמת אל יתן קרח ורוחב מים במוצק, לפני קרתו מי יעמוד.

השנה הזאת היא שנת תקמ"ה אשר אנחנו עומדים בה, והסתיו עבר, הגשם חלף לו, עת הזמיר הגיע וקול התור לא נשמע בארצנו. נשתנו עליהו סדריה מאשר שנים הקודמים, ואין זכרון לראשונים וכמוהו לא היה. כלעת החורף נפתחו אוצרות השלג מן השמים וכסה את עין הארץ. במקומות רבות כסה שלג הבתים, ולא נודע איה מקומם. הגה ה' ברוחו הקשה תוך חודש שבט העבר. השלג דגליו הרים על ראשי ההרים, ונפזר על פני המדבר חמרים חמרים, אין יוצא ואין בא מכל עברים. לא נפסק נפילת השלג, כאבן מים יתחבאו לפני תרום נלכדו. עוד עברו בחרבה על העלבי בר"ח אייר, וכל הנהרות הגדולות נהר טונא ועלבי, נתקדו מני קרח יתעלם שלג.

לא נמצא בכתיב ספורי הדורות אשר לפנינו, מחתחזקות הקרירות כמו בשנה הזאת, כי הגדילו על המרכז העליון.

השנה הזאת היא שנת תקופת החמה, ובשחרית כ"ה ניסן יצאו כל הקהל מבית הכנסת הגדולה פה ק"ק קעלין מחוץ לשער, לצאת כה וכה, אולי יצא השמש ויזרח על פני האדמה. ובעודם הלכו, היה מכוסה השמים בענני השלג. והערלים בראותם צאתנו מהעיר לקידוש החמה, היו מלעיגים עלינו לאמר: "אנה תצאו ואיה תמצאו את החמה? אולי חפרתם אותה תחת השלג כי תחפשו..." אבל בחסד השם עלינו, באותו רגע אשר התאספו כל הקהל מחוץ לשער, ועיניהם ולבם אל אביהם שבשמים, נתפזרו העבים ויצאה החמה וזרחה על פני כל הארץ, ומיד פתחו כל הקהל פיהם בשבח והודאה, וברכו ברכת עושה מעשה בראשית, וידעו כל הגוים כי שם ה' נקרא עלינו והוא חפץ בנו. ותיכף אחר עשיית הברכה, נתכסה השמה.

ביום המחרת, דהיינו כ"ו ניסן, נפל השלג כל היום וכל הלילה, ונתוסף על השלג הראשון גובה שני אמות. גם שוב גם ישיש בני זקנים יותר משמונים שנה, אין זכרון להם, אם היה כדבר הזה. אם נכתוב באריכות השתנות העתים מיום

קידוש החמה

נלקט מתוך הספר החדש
קידוש החמה תשס"ט

אל יום, לא יספיק הזמן לכתוב הכל, הן מהתחזקות הקרירות הן בריבוי השלג.

יום ב' ח' אייר דהיינו כ"ב לעומר, נבקע הנהר עלבי פה ק"ק קעלין, ונדער הקרח והכפו, מי הנהר ילפתו אחרות דרכם. גובה הכפור היה יותר משלשה אמות, ועליהם הרכיב השלג כגובה איש. ובחסידי השם עלינו, הצילנו מנזק בשנה הזאת בעת נסיעת הקרח. אבל אחר כך גברו המים בכל המקומות, והנהרות יצאו על גדותיהם. פה ק"ק קעלין הגדיל הנהר, עד הגשר הגדולה אשר על מעבורת העלבי, נטבלו כף רגלי העובר על הגשר במי הנהר. אתה ה' ברחמיך השפע לנו שפע וברכה, שנה טובה ושבע רצון, את לחמנו נאכל לשובע למען נברך על כל הטוב אשר הגמילנו.

הכ"ד הכותב בפקודת אדוני הגביר הקצין כ"ה צדוק פרימס פה קעלין, למען יעמוד למשמרת. אנכי העומד על מלאכת התורה והעבודה בבית הנאמן הזה.

הק' משה בר"י מליסא

טעות בהלכה

קביעות כזה של ברכת החמה בערב פסח, יכול להביא בכנפיו שאלות בלתי שכיחות בלתי צפיות ובלתי רגילות. כמו שמספר בעל "ויגד יעקב" מפאפא שטעה ביום זה מחמת טרדות המצות של היום, בתשובה בנושא מי שטעה וברך על תפלין של ר"ת וסבר שזה תפלין של רש"י.

וזה לשונו באמצע דבריו (שו"ת "משפטיך ליעקב" סי' ב):

"הנה מרגלא בפומיה דחסידיים שקבלה מקדושים, שכל המניח תפלין דר"ת בקביעות ולא יחסר כל ימיו בשום אונס, מובטח שיארע לו פעם אחת שיטעה בכזה כדי שיברך פ"א על תפלין דר"ת. ובדידי הוי עובדא

סימן טוב ומזל טוב

מהררי ציון וירושלים אשגור בזה ברכת מזל טוב למע"כ ידיד נפשי הרה"ג המפורסם עושה ומעשה למען הכלל והפרט מרביץ תורה ומזמחה גדול בשדה הכשרות

הרה"ג ר' ברוך טייטלבוים שליט"א

רב דביהמ"ד ויואל משה - ברך משה דקט"ל קרית יואל חזב"נ כ"ק מרן אדמו"ר מסאטמאר שליט"א

לרגל שמחת הולדת הבן למזל טוב

ויה"ר שתזוכה לגדלו ולהנחו לתורה ולחופה ולמעש"ט ותרווה ומזנו ומכל יו"ח רב נחת דקדושה כאוות נפשך הטוב

נברכת ידידך עוז

משה בראנדסדארפער

רב דהיכל הוראה ודום"ץ עדה החרדית דעיה"ק ירושלים

לפני איזה שנים בערב פסח שנת תרפ"ה שמחמת טרדות מצות היום, וגם היה אז טרדות קידוש החמה, טעייתי והתפללתי בתפלין דר"ת, ולאחר התפילה הרגשתי בהטעות וסמכתי על דברי הדברי חיים הג"ל להניח של רש"י בלא ברכה."

סיפור ממזמן החתם סופר ורבו ז"ע

וזה לשונו הקדוש שו"ת חתם סופר או"ח ג'ו:

נשאלתי מהרבה אנשים ששמעו בשם ת"ח אחד שהורה בהגיע יום ד' הבע"ל שהוא זמן קידוש החמה אם ירצה ה', שמברכים ברכה זו אפי' אם לא תראה החמה, מה דעתי בזה. ואמרתיו אין דעת מסכמת כלל.

אמנם מהירנא, ביצקי מים על ידי מורי הגאון החסיד מה' נתן אדליר זצ"ל בשנת תקמ"ה, והוא נשען על ידי ובריק, והיתה מכוסה בעבים, אך נראית רושמה מבין העבים. ע"כ.

אמנם החתם סופר אינו מוסר כאן פרטים מדוייקים על המקום בו היה סיפור זה, אשר בו רבי נתן הכהן אדלער בירך את ברכתה חמה, בהיותו נשען על ידו. אך במקום אחר נתפרש יותר מאורע זה, בדברי תלמידו של החתם סופר רבי יוסף חיים פולאק ז"ל רבה של טרעביש שבמדינת מעהרין, אשר כתב במאמריו על תולדות קהילת טרעביטש, שם מצאנו ידיעה חשובה אודות מסעו של רבי נתן אדלער ותלמידו מרן החתם סופר, מיום ג' ניסן תרכ"ב. וז"ל: וכפי המסופר לי מאדמו"ר הרב הגאון מהר"מ סופר ז"ל... בשנת תקמ"ה, ארכו ימי הקור והחורף עד ראש חודש אייר, ובחול המועד פסח עברו פה טרעביטש עוד את נהר איגעל ברגל, כי הקרח היה עוד עליו מקשה ומוצק כברזל. ובק"ק ניקאלסבורג, אף שהאייר שם חם מעט יותר מבעירנו פה [טרעביטש], הלכו עוד ביום ד' כ"ו ניסן בתוך השלג אשר הגיע להם עד הטבור, לקדש שם החמה.

כצאת השמן בגבורותו

להלן מכתב נדיר, הכותב הוא אחד מנגידי העיר פרעשבורג, הטפסר ומוהל דמתא מ"ה וואלף סעבן ז"ל, ואלה הדברים רשם בפנקסו (שם רשם שמות של הילדים שמל):

"תיכתב זאת לדור אחרון, איך שביום ד' כ"ו ניסן תקמ"ה ל', היה קידוש החמה, והיה שלג וקרח גדול מונח על הארץ, וכמה ימים מקודם היו יומא דעיבא, אשר לא נראתה השמש בצהריום. היה ספיאק דדינא, אם לא תיראה החמה ביום ההוא, אם מקדישם אותה או לאו. ונפק פיסקא מבי רב האי גאון אב"ד דקהלתנו מו"ה מאיר ברבי נר"ו, אם לא תזרח השמש ביום ההוא, אין מקדישין.

אעפ"כ הוכרז בביהכ"נ ביום ג' שלפניו, שלמחר ישכימו כל הקהל לביהכ"נ הגדולה בשעה ה', ויתפללו שמה, ואח"כ יקדשו את החמה במקלות וברב עם הדרת מלך. ולא יקדשו אגודות אגודות, רק מכל בתי כנסיות ומנינים, ימיתנו עד יצאת עם מביהכ"נ הגדול. וכן עשינו. וזרחה השמה בשעה ה', ואחר תפלת שחרית קדשנו את השמש בקהל רב ביום ההוא. בשעת ה' שקעה החמה, ולא נראתה עוד ביום ההוא וכמה ימים שלאחריו, מחמת ריבו השלגים. וכתבתי זאת למשמרת."

BEIRACH MOISHA

183 Wilson Street
Suit 119

Brooklyn NY, 11211

Email:

beirachmoisha@gmail.com

ועד להוצאת

ספרי ברך משה

על התורה, על המועדים, ועל סוגיות הש"ס

Tel 347-385-9580

Fax 718-384-2557

בשמחה רבה הננו מודיעים בזה שכעת נדפס מחדש

ויש להשיגו אצל כל מוכרי ספרים

ההפצה ע"י:

כפתור ופרח

718 599-5104

פאר גרעסערע באשטעלונגען

פון בתי מדרשים און מוסדות רופט:

615-658-4896

ויקרא אל משה, במדרש פליאה (הובא במדרש ינותן)

הה"ד (דברים וד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, וצ"ב. במדרש רבה (פי"א סט"ו) ויקרא אל משה, מכאן אמרו כל תלמיד חכם שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, והוא תמוה.

ונראה בהקדם דברי רש"י לויקרא אל משה, צא ואמור להם דברי כבושין, בשבילכם הוא נדבר עמי. ופי' בערוגת הבשם בפרשתן, צא ואמור להם דברי כבושין, היינו שירגילו עצמם לכבוש את דיבורם, ולא ישלחו דיבורם לחפשי בלי התבוננות, עיי"ש.

וכברחנה זו ביאר גם כ"ק מרן אאמ"ר זללה"ה בברך משה בפרשתן (עמוד יג) על פי מה שכתב בתפארת שלמה בפרשתן, לפרש הכתוב אדם כי יקריב מעמ, כי האדם הרוצה להתקרב להש"ת, יקח לו ראייה מן הבהמה שנעשית הקדש להקרבה על פי דיבורו של אדם שאמר הרי זו עולה, ונעשית קודש קדשים רק על ידי דיבורו והבל פיו של האדם, ואף על פי שהבהמה עצמה לא נשתנית והיא כמו שהיתה, אך הדיבור שמוציא האדם הוא קודש קדשים והוא חל על הבהמה והקדישה, ומזה יראה האדם גודל הקדושה אשר בדיבורו, ומה עוד קל וחומר הדיבור של תורה ותפילה לפני הש"ת, וזהו הפירוש אדם כי יקריב מעמ שרוצה להתקרב לה', יקח ראייה מן הבהמה שחל הקדושה עליה על ידי דיבור פיו, עכדה"ק. והנה כתב א"ז זללה"ה בייטב לב (פ' מטות) בטעם שנתעלה משה רבינו יותר מכל הנביאים שתהא שכינה מדברת מתוך גרונו, מפני שהיה פיו ודיבורו קדוש וטהור עד מאד, וכמו שאמר (שמות ד') כי כבד פה וכבד לשון אנכי, וביאר התרגום ארי יק"ר ממלל אנא, שהיה הדיבור יקר אצלו מאד, והיה שומר פיו ולשונו לבלי לדבר רק די סיפוק ומעורו לא חטא בשפתיו, עיי"ש שהאר"ך בנועם אמריו. ומעתה בפתח פרשת הקרבנות המלמדים את ישראל גודל מעלת וקדושת הדיבור, אמר לו הקב"ה למשה צא ואמור להם דברי כבושין להזהר ולהשמר על מוצא שפתותיהם שיהיה טהור וקדוש, וזה שסיים ואמר בשבילכם הוא נדבר עמי, פי' בשביל שלא נזהרו ישראל על קדושת הדיבור כראוי, על כן הוא נדב"ר עמ"י דייקא, שרק משה רבינו זכה שיהא הקב"ה נדבר עמו מתוך גרונו, ולא היה עוד בישראל נביא כמשה שתהא שכינה מדברת מתוך גרונו, עכ"ד.

ובדרך זה אמרתי לפרש הכתוב וגם מקנינו ילך עמנו כי ממנו נקח לעבוד את ה', הכוונה כי מפרשת הקרבנות אנו למדים מעלת וקדושת דיבורו של איש הישראלי, ולכן גם מקנינו ילך עמנו, כדי להקדישים ולנדבם לצורך זבחים ועולות, ובדיבור חדא יתקדש, ובמלה אחת יתפגל, כי ממנו נקח לעבוד את ה', להזהר בדיבורינו ובהוצאת פינו בתורה וגם בעבודה שבלב זו תפלה כמ"ש ולעבודו בכל לבבכם, ונדע עד כמה חשוב לפניו ית"ש כל דיבור ודיבור ומקדש נפשו של אדם, וכן נגמור מזה שלא לפגום את הדיבור חלילה, שזה מביא על האדם כתמים ומלכלך את הנפש.

והנה נודע (ספר יצירה פ"א מ"ג) דברית המעור וברית הלשון מכוונות זה בזה. ופירשתי בזה דברי רש"י ל (פ')

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ס"נ פרשת ויקרא שנת תשס"ט לפ"ק

נתפרסם עיי" ועד להוצאת ספרי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יש) כל מה שאירע ליעקב אירע ליוסף, והנה יעקב אבינו מדתו אמת, ככתוב תתן אמת ליעקב, וקדושת היסוד הוא מדת יוסף הצדיק, וזה שאמר כל מה שאירע ליעקב היינו מדת אמת אירע ליוסף קדושת היסוד, תרווייהו כחדא אזלי. ולפי זה דמפרשת הקרבנות אנו למדין חשיבות הדיבור של כל איש ישראל, אם כן ממנו למדין עד כמה צריכים לשמור בקדושה, שהרי ברית הלשון מכוון לברית המעור, ושמירת הדיבור הוא מקושר למדת היסוד.

ולכן כאשר פתח בפרשת הקרבנות, שממנו למדין גודל הזהירות שצריך האדם לזהר בדיבורו, דרש המדרש מכאן אמרו כל תלמיד חכם שאין בו דעת נבילה טובה הימנו, ופי' הרה"ק מלובלין זללה"ה (הובא בשפת צדיקים פ' יצ) שאין בו דע"ת, היינו שאינו נשמר בטהרה, דעת זה סדר טהרות (שבת לא), עיי"ש. ולכן מכאן, מפרשת הקרבנות שרואים חשיבות הדיבור, אנו למדין גם גודל הענין שצריך האדם להזהר בעניני קדושה וטהרה, וכל תלמיד חכם שאין בו דע"ת, זה סדר טהרות, נבילה טובה הימנו.

והנה כ"ק מרן דו"ז זללה"ה בדברי יואל (פ' שמות עמוד כו) ביאר מה דאיתא במדרש נתחומא (פ' שמות ס"ה) עה"פ ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף, וכי לא היה מכיר את יוסף שהוא אומר אשר לא ידע את יוסף, א"ר אבין משל לאחד שרגם אקונין של דוכוס, אמר המלך התיזו את ראשו עכשיו, שלמחר עושה בי כך, וכך פרעה עכשיו לא ידע את יוסף למחר הוא אומר לא ידעתי את ה', עכ"ד המדרש. ביאור הדבר דעל ידי שפוגמים בקדושת היסוד נפגם ונתקלקל האמונה וכחדא אזלי כי החטאים מסמיך עיניו של אדם מראות את האמת. וזה שאמר אשר לא ידע את יוסף היינו מקדושת יוסף, ועל ידי זה אמר לא ידעתי את ה', כי קדושת היסוד תלוי באמונה, עיי"ש. וכע"ז האריך בדברי יואל (פ' יתרו עמוד פה) לפרש הכתוב ולא תתורו אחרי לבבכם זו מינות ואחרי עיניכם זו זנות, כי האחד גורם לחבירו ר"ל, עיי"ש.

ולזה בפרשת הקרבנות שהתורה מזהיר על הדיבור שעל ידי זה יזהרו בקדושת היסוד, הסמיך המדרש הכתוב שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, ללמדינו שעל ידי הזהירות בדיבור יזכו לאמונה שלימה בבוכ"ע.

ועל דרך זה אמרתי לפרש מה דמבואר בזה"ק (תצהו קפ"ג) דמצה היא מיכלא דמהימנותא, והנה כתב בתפארת שלמה (רמזי הגדה של פסח) לפרש הכתוב (פ' בא)

ושמרתם את המצות, אל תיקרי מצות אלא מצוות, מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה. ביאור הענין הדנה באם ח"ו האדם אינו שומר אות ברית קודש, אזי כל המצות שלו נמסרו להחיצונים ח"ו, וזה הנקרא חמץ, כמו שאמרו בגמרא (קידושין ג.) האי דהוי קרי ליה בר חמציך, וזה הענין חמץ שנגזלו ומעש"ט שלו ביד החיצונים. וזה ענין תועלת אכילת מצה בלילה זאת להיות נשמר בכל השנה לבל יעבור במ מקרה רעה, ואז ממילא יהיו כל המצות ומעש"ט שלו ואל יבזו זרים. וזה שפירש"י ושמרתם את המצות, אל תיקרי מצות אלא מצוות, מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, רמו לזה שמשגולת המצה הוא שהמצות שהאדם עושה לא יבואו לידי חימוץ ביד החיצונים לבל יהיו נגזלים ממנו, עכ"ד הקדושים. וזה הכוונה שסגולת המצה הוא להשפיע אמונה לבני ישראל, דמאחר שכוחה וסגולתה הוא לשמור את האדם שלא יבא לידי טומאה ח"ו, נמצא שעל ידי שמירת הקדושה הוא שומר גם על אמונתו, כי האחד תלוי בחבירו.

אמנם לפי דרכו יש לפרש עוד דברי רש"י ל ושמרתם את המצות, אל תיקרי אלא מצוות, מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, הדנה באפיית המצות כל העוסקין באפיה אומרים בפה מלא לשם מצות מצוה, ויש להבין הלא מאחר שמכוונו לאפותו לשם מצות מצוה, למה נוהגין לאמרו בפיו. אכן מזה ראייה כמה גדול וחשוב דיבורו של איש הישראלי, בדביבורו קא עביד מעשה, וזה לעומת זה כמה חמור פגם הדיבור לא טוב. וזה שאמר ושמרתם את המצות, שצריך להיות שימור לשם מצות מצוה, ומזה אנו למדין כמה חמור פגם הדיבור, ועל ידי זה ישמור האדם עצמו מכל דיבור רע, והרי ברית הלשון וברית המעור מכוונין, אם כן על ידי זה יזכו לשמירה מעליוותא מכל דבר רע על כל השנה, ועל ידי זה מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, שלא יבא לידי חימוץ ביד החיצונים, כי זהו סגולת המצה הוא להשפיע קדושה לבני ישראל.

והנה כתיב בפ' בא, ולמען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתי בס' וידעתם כי אני ה', והנה מעיקר הדין יוצא גם בסיפור יציאת מצרים בקוצר אמרים, רק אמרו חכמים כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח, והטעם כי על ידי שמרבה לספר הוא מורה באצבע על חשיבות דיבורו של איש הישראלי וכמה קדושה יש בו, כי בכל דיבור ודיבור הוא מקיים מצות סיפור יציאת מצרים, ומזה לומד האדם להזהר ולשמור על הדיבור שלא ידבר חלילה דיבורים אסורים, מאחר שהוא מבין כמה גדול וחשוב יקר הוא הדיבור של איש הישראלי, ולכן כל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח, דעל ידי זה הוא שומר את דיבורו וזוכה להתנהג בקדושה ובטהרה. ולזה צונו הכתוב למען תספר באזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אותותי אשר שמתי בס', ועל ידי שיספר האדם סיפור יציאת מצרים בדיבורו, יזהר תמיד בדיבורו, ועל ידי זה ישמור את נפשו בקדושה, ועל ידי זה וידעתם כי אני ה', שיבוא לידי אמונה טהורה בבוכ"ע.

בדין הכיסוי [הפסח סינק] שעל הסינק

כד) ואח"כ יכסה הסינק ע"י שמוניה לתוכו הפסח סינק, וגם יכסה היטב הקרא"ן מבחוץ [עם סילווער פעיפער וכדומה] וגם יכסה ההענטלעך היטב [ובגליון של פרשת ויק"פ נתבאר שלכתחלה לא יכסה ההענטלעך עם סחורה מחשש סחיטה].

כה) הנקב של הסינק של פסח ששם יורדין השופכין יש לעשות שלא יהי' מכוון נגד הנקב הרגיל של הסינק, אלא יהי' מן הצד [והפסח סינק'ס הנמכרים בחניות עפ"י רוב נעשים באופן זה].

כו) בנקב הרגיל של הסינק מונח מסננת [זייער], כדי שלא ירד להפיי"פ דברים גסים ועבים ויסתם הפיי"פ, ולא ישתמש עם מסננת זה להפסח סינק, אף אם רוצה להגעילו מקודם, כי יש לחשוש שאין מוועיל לו הגעלה²⁷, וע"כ יקח מסננת חדשה.

כז) יש להקפיד שהנקב של הסינק ששם יורד השופכין להפיי"פ [דרעי"ן] יהי' נקי ולא יתעכב שם אשפה ויסתם הנקב [הרגיל של כל השנה] ויתמלא חלל הסינק עם מים, וע"כ אם רואה בתוך ימי החג שהנקב נסתם, יזהר לנקות האשפה משם²⁸.

דין סינק'ס לאברכים שאין אוכלים בבתיהם

כח) אברכים שאין אוכלים בביתם בימות החג, אם משתמשים בביתם עם מים המין (כגון שיש לו פערקעלעטער וכדומה), אף שאין משתמש עם הקאך סינק אלא למים צוננים, צריכים להגעיל הסינק, [דחששו שמא יבא להשתמש שם עם רותחים²⁹], אמנם מכיון שהגעלה זו הוא רק מצד הומרא א"צ אבן מלובן, וא"צ לכסותו, אלא סגי בשפיכת עליו מים רותחים מכלי ראשון (ופשוט דאם משתמש שם בחמין, צריך הגעלה כדינו וגם כיסוי וכמו שנתבאר).

ויה"ר שבזכות שנקיים דיני הגעלה כדינו נזכה לבער יצה"ר מקרבינו ונייחד את לבנו לאהבה וליראה את שמו יתברך, ונזכה לחוג את חג המצות שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך אכי"ר.

ל) מחשש שמא לא נפגם החמץ שנשאר בתוך הפיי"פ ע"י שפיכות הדיטערדזשעניט ואז יש לחוש לניצוק חיבור כמו שנתבאר לעיל (הערה י"ז).
לא) דיש לחוש שדינו כנפה המבואר ברמ"א (סי' תני"א סעיף י"ח) שנוהגין שאין מגעילין אותו מחמת דקשה לנקרו, והי"ח במסננת הזה יש הרבה פעמים שקשה לנקרו כדין.
לב) ע"י לעיל (הערה י"ז) החששות בזה, ובפרט צריך להזהר בזה בסיניק'ס שהוא גלאזיריט [נאמע"ל] דהרבה פוסקים סוברים דלא מהני לוי הגעלה מטעם ספק כלי חרס.
לג) רמ"א (סי' תני"א סעיף א', וסי' קכ"א סעיף ה') והיינו כשמשתמש בו בצונן בקביעות אבל בעראי מותר להשתמש ולא גזרו שמא ישתמש בחמין כמבואר ברמ"א (שם - וע"ע בשי"ך סי' צ"א סק"ג) וכשמשתמש עם הסינק כל ימי החג מסתבר דנקרא משתמש שם בקביעות.
אמנם אברכים שאין מבשלין ואופין בתוך ביתם כלל וגם אין משתמשים בשום מאכל חם כל חג הפסח, ואף אין משתמשים במים חמין לשתות קאווע או לצורך בקבוק [באט"י] לקטנים, אם יסגרו המים החמין של הסינק שלא יוכל לפתחו בתוך החג יש לומר שבאופן זה אין צריך להגעיל הסיניק'ס כלל, מכיון שבאופן זה אין לחוש שמא ישתמש בחמין שהרי אין לו מים חמין להשתמש שם, [ובצירוף שיש לדון דאולי מכיון שהאברכים האלו אוכלים כל סעודתן בבית הוריהם ואין משתמשים שם רק שלא בשעת הסעודה ע"כ נכנס בגדר שימוש בדרך ארעין וכ"פ הגה"ע הדומ"ץ שליט"א.

הגליון הזה נתנדב ע"י ידידנו מוה"ר יצחק פעדער שליט"א לע"נ אביו הרה"ח ר' דוד יעקב ב"ר ברוך ע"ה - נפטר י"ד ניסן

להערות והארות אפשר לפנות : 845 662 4936 או ע"י הפעקס : 845 781 7213

היות בשנה זו טרודים במצות
"קידוש החמה"
יש להזהר שלא לשכוח לעשות
עירוב תבשילין

דברות קודש מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

(המשך מעמוד 1)

ובפרום עלינו חודש ניסן, בני ישראל עושים הכנה דרבה לחג הקדוש הבא לקראתינו לשלום, עושים הכנה לכל מצות ליל התקדש החג, ועלינו לעשות הכנה דרבה להכין את הפה שיהיה משומר ומקודש שיוכלו לקיים מצות סיפור יציאת מצרים בפה קדוש, וכמו כן שיוכלו לקיים מצות אכילת מצה בפה קדוש, וחלילה שלא ללכלכו דיבורים אסורים, כי אז צריכים באותו פה שדברו דברים אסורים לקיים מצות קדושות ולעשות מן הפה כלי שרת לקיים מצות ה', ופה דובר נבלה איך ידבר לפני שוכן זבלה.

והשי"ת יעזור שנזכה לזכך ולטהר את דיבורי הפה, להכשיר ולהגעיל הפה שיהיה ראוי להיות כלי שרת להקב"ה לקיים בזה מצות קדושות ונשגבות, והמצות יעלו נזחת רוח להבוכ"ע, השי"ת יעזור שיהיה לנו הזכיה לקיים כל המצות בשמחת הלב ובהתרוממות הנפש, לקיים המצות כהלכתו כמו שצונו הבורא ית"ש בלי שום מכשול חלילה, מגיע ובא ליל התקדש החג ויורד השפעות קדושות, יעזור השי"ת שיפתחו ארובות השמים וירדו השפעות קדושות לבני ישראל בגשמיות וברוחניות, בכל מצות הלילה מרומים ענינים גבוהים ורמים ונשפע על ידם השפעות טובות בני חיי ומוזני רוויחי, מצה משפיע פרנסה ובריאיות ובני, וכמו כן כל המצות יש להם סגולות גבוהות להשפיע לבני ישראל, יעזור השי"ת שנזכה להיות כלי המקבל כל ההשפעות וישפע לנו כל טוב, ובצפיייתנו צפינו לה' לקיים עוד בשנה זו מצות קרבן פסח, ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים, ונקיים מצות מצה ומרור דאורייתא פסח דאורייתא, וכל מצות הלילה כמצווה עלינו, ונזכה להתרוממות קרן התורה וישראל בהתגלות כבוד שמים עלינו במהרה בימינו אמן.

כל הזכויות שמורות © על פי דין תוה"ק אנו אוסרים להעתיק בכל אופן שהוא מאמרים שלמים או חלקם שנדפסו בגליונינו בלי רשות כתב מהמערכת
הרוצה לנדב גליון, לפרסם מודעות, להאיר ולהעיר, יתקשר עם המערכת: 0153 - 781 (845)

Mailing Address: Mayones His. 51 Forest Rd. Unit 316 Suite #14 Monroe N.Y. 10950